

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14321/2023
18.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Весне Субић, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Граовац, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Драган Марковић, адвокат из ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужене ВВ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 124/23 од 18.01.2023. године, у седници одржаној 18.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене ВВ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 124/23 од 18.01.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене ВВ, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 124/23 од 18.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великом Градишту П 625/18 од 25.10.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца у односу на тужене ББ и ВВ, па је утврђено да је тужилац власник по основу одржаја на к.п. бр. ...-Село, земљиште под зградом-објектом и помоћна зграда бр. 1 од 2,31 ар, к.п. бр. ...-Село, шума 3.класе од 3,30 ари, обе уписане у ЛН бр .. КО ... . Ставом другим изреке, обавезана је тужена ВВ да тужиоцу АА на име трошкова спора исплати 179.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 124/23 од 18.01.2023. године, одбијена је жалба тужене ВВ и потврђена првостепена пресуда, а одбијен је и захтев тужене ВВ за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена ВВ је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са

предлогом да се о ревизији одлучује, као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. и 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а о дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Према становишту нижестепених судова, тужилац је стекао право својине на основу савесне државине протеклом роком за одржај из члана 28. став 4. Закона о основама својинскоправних односа, јер су тужилац и његови правни претходници у савесној државини предметне непокретности дуже од 20 година, након извршене усмене деобе између чланова његове породице и правног претходника тужених, на којој непокретности је саградио објекат, чијој градњи се нико није противио. О захтеву тужиоца судови су одлучили применом материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке ревизијског суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, ни у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. При томе, у ревизији тужена ВВ није приложила судске одлуке из истог или сличног чињеничног или правног односа у којима је другачије одлучено, чиме би евентуално била оправдана потреба за уједначавањем судске праксе.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена, јер је изјављена против пресуде против које се по закону не може поднети.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбом поднетом суду 09.08.2015. године означена је вредност предмета спора у износу од 10.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору ради стицања својине, у коме вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, применом чланова 404. став 2. и 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина,с.р.
II**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**